

ת"פ 14324/02/14 - מדינת ישראל נגד משה אביקזיר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14324-02-14 מדינת ישראל נ' אביקזיר(עציר)

30/03/2014

בפני	כב' השופט שמואל הרבסט
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	משה אביקזיר (עציר)

החלטה

1. כתב האישום בתיק זה הוגש ביום 7.2.13, ובו שני אישומים העוסקים במגוון עבירות סמים. בסופו של כתב האישום, הצהירה המאשימה על כוונתה לבקש צו חילוט בדבר רכב ומכשיר טלפון סלולארי אשר באמצעותם בוצעו העבירות נשואות כתב האישום דנן.
2. ביום 27.2.14, הגיש בא כוח הנאשם בקשה להחזרת התפוס. בסיסה של הבקשה נעוץ בנימוק לפיו, יש באמתחתו טענות טובות בדבר מקורות המימון הלגיטימיים ששימשו לקניית הרכב, ועל כן, לטענתו יש להחזיר את הרכב לידי אשת הנאשם.
3. באותו יום (27.2.14), קבעתי כי המאשימה/משיבה תגיב לבקשה עד ליום 7.3.14.
4. משלא ניתנה כל תגובה, קבעתי ביום 9.3.14, כי המאשימה/ משיבה תגיב לבקשה עד ליום 18.3.14, שאם לא כן, ייחשב הדבר כהסכמה למבוקש בה.
5. משלא ניתנה גם הפעם כל תגובה, קבעתי ביום 20.3.14, כי ככל שלא תתקבל כל תגובה עד ליום 25.3.14, יוחזר הרכב לידי אשת הנאשם ביום 26.3.14 בשעה 08:00.
6. יש לציין, כי גם החלטה זו לא זכתה לכל תגובה.
7. בדיון בתיק העיקרי שהתקיים ביום 23.3.14, העברתי לידי של ב"כ המאשימה עותק מהחלטתי מיום 20.3.14, על מנת שהמאשמה/משיבה תגיב להחלטה ככל שהיא רואה לנכון, תוק הסבת תשומת ליבו כי שלוש החלטות קודמות לא זכו לכל תגובה.

8. עד ליום 26.3.14 בשעה 10:00 לא ניתנה כל תגובה.

9. ביום 26.3.14 במהלך הדיון שהתקיים בשעה 10:00, שעתיים לאחר כניסתה לתוקף של החלטתי, הודיע ב"כ המאשימה על התנגדותו לבקשה. לאחר ששמעתי את טיעוני המאשימה, הוריתי על הטלתו של צו עיקול וכן הסבתה של פוליסת ביטוח מקיף לטובת המאשימה, אך הותרתי את שחרורו של הרכב על כנו.

10. ביום 27.3.14, הגישה המאשימה/משיבה בקשה לעיין מחדש על החלטתי זו. עיקרה של הבקשה נסוב על טענת המאשימה כי תגובתה לבקשה אכן נשלחה ביום 23.3.14, אך בשל תקלה טכנית, ככל הנראה, לא התקבלה בבית המשפט ולא נסרקה לתיק. המאשימה ביקשה כי החלטתי תעוכב עד לדיון בבקשה. יצוין, כי אין בליבי ספק שאכן תגובת המאשימה/משיבה נכתבה ביום 23.3.14, אולם היא לא מצאה את דרכה למזכירות בית המשפט, ומשכך היא לא הגיעה לשולחני.

11. לאחר שעיינתי בבקשה, אני דוחה אותה מהנימוקים הבאים:

א. אין בנמצא, בפקודת הסמים המסוכנים, התשל"ג- 1973 או בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כל הליך של "עיון חוזר" בהחלטת חילוט או שחרור תפוס. דרך המלך היחידה לתקיפת החלטות אלו, היא במסגרתו של ערר או ערעור על גזר הדין (ככל שמדובר בהחלטת חילוט).

ב. המאשימה/משיבה זכתה לארבע הזדמנויות שונות, אך לא הגיבה לבקשה. הכלל הידוע הנוגע להליכים משפטיים לפיו "הפרוצדורה אינה מיטת סדום שבהמקצצים רגליו או מתיזים את ראשו של בעל דין כדי להכניסו כנכה או כבר מינן" (ע"א 189/66 ששון נגד קדמה בע"מ, פ"ד כ(3) 479, 477) אינו רלבנטי לסיטואציה מעין זו, שהרי לאחר ארבע הזדמנויות שהתארכו לכדי פרק זמן של חודש ימים שבו לא נשלחה או נאמרה כל תגובה, ברור הדבר כי לא היה כל שימוש ב"מיטת סדום" בהליכה של בקשה זו, מה גם שגילויי גמישות כלפי המשיבה יש בהם גרימת עוול לבעל דין אחר - במקרה זה, המבקש.

ג. לא הוגשה כל בקשה לחילוט זמני על פי סעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים, התשל"ג- 1973. הגשתה של בקשה כזו, היה בה כדי "לקבע" את מצב התפיסה עד להחלטה בסוגיית החילוט שמקומה הראוי הוא לאחר שמיעת הראיות, אשר במהלכן יובהר מקומו של הרכב בהליך הפלילי, תפקידו הלכאורי בביצוע העבירות המתוארות בכתב האישום דנן, ומקורות המימון ששימשו לרכישתו.

ד. לגופו של עניין, על פי החלטתי, הרכב לא הוחזר, אלא "שוחרר בתנאים" שיש בהם כדי לשמר את זכותה של המאשימה/משיבה למצות את הליך החילוט עד תומו, בסיום הטיפול בתיק ושמיעת ראיותיו, כאמור.

12. לאור כל אלו, כאמור, הבקשה נדחית.

13. אין בדחיה זו כדי לבטל טענה מטענותיה של המאשימה בכל הקשור לבקשת החילוט שהוגשה על ידה. עניין זה של חילוט הרכב, כאמור וכמפורט לעיל, יתבאר ויתפרש לאחר שמיעת הראיות בתיק, ויבוא על מקומו בהכרעת הדין ו/או בסופה של פרשת העונש.

14. מזכירות - נא להודיע.